

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Renáty Lukešové a soudkyň Mgr. Kláry Hrobské a Mgr. Petry Turnovské v právní věci

žalobkyně: [redacted], a.s., IČO [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Zástěrou
sídlem Radhošťská 1942/2, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: A [redacted] T [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Doležalem
sídlem Masarykovo nám. 18, 254 01 Jílové u Prahy

o zaplacení 178 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 8. 2. 2024, č. j. 12 C 88/2023-437

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném výroku I. mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni 178 000 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně 140 417 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení 55 473 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 8. 2. 2024, č. j. 12 C 88/2023-437, Okresní soud v Nymburce (dále jen „soud prvního stupně“) výrokem I. zamítl žalobu, kterou se žalobkyně po žalovaném domáhá zaplacení částky 178 000 Kč. Výrokem II. rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 69 360 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného. Dále bylo rozhodnuto, že se řízení o vzájemné žalobě, kterou se žalovaný po žalobkyni domáhá zaplacení částky 48 000 Kč zastavuje (výrok III.) a že žalovaný je v souvislosti se zastavením řízení o vzájemné žalobě povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 052 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok IV.). Předmětem řízení bylo zaplacení doplatku poplatků za studia žalovaného u žalobkyně. Soud prvního stupně žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že se žalovaný nestal studentem žalobkyně ve smyslu § 61 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění (dále jen „ZoVŠ“), ke dni 8. 6. 2021, ani později, neboť vyrozumění o splnění podmínek není rozhodnutím o přijetí ke studiu dle § 50 odst. 3 ZoVŠ, když jednak žalovaný v době jeho vydání evidentně nesplňoval podmínku stanovenou v § 48 odst. 1 věta první ZoVŠ (střední vzdělání s maturitou), a navíc z jeho obsahu vyplývá, že je tímto žalovaný vyrozuměn o splnění podmínek pro podmíněné přijetí ke studiu. Teprve vydáním rozhodnutí, jehož obsahem by byl žalovaný příslušným orgánem žalobkyně vyrozuměn, že je přijat ke studiu, a jeho doručením, by žalovanému vzniklo v souladu s ust. § 51 odst. 1 ZoVŠ právo na zápis do studia. Toto právo tedy žalovaný nemohl realizovat již dne 8. 6. 2021, kdy mu teprve žalobkyně sdělila, že splňuje podmínky pro podmíněné přijetí ke studiu. Rozhodnutí o přijetí ke studiu žalobkyně evidentně nevydala. Žalovanému proto nevznikla ani povinnost k úhradě poplatků spojených se studiem dle § 63 odst. 3 písm. a) ZoVŠ. Smluvní prohlášení účastníků posoudil dle § 1746 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014 (dále jen „o. z.“) jako nepojmenovanou smlouvu, jejímž obsahem jsou práva a povinnosti žalobkyně jakožto soukromé vysoké školy a žalovaného jako jejího studenta vyplývající ze studia žalovaného u žalobkyně realizovaného v souladu se ZoVŠ. Dále uzavřel, že část smlouvy byla ve smyslu ust. § 1751 odst. 1 o. z. určena odkazem na statut a studijní a zkušební řád, které však nebyly ke smlouvě připojeny a ani žalovanému ze shora uvedených důvodů známy. Jak vyplývá z ustanovení § 59 ZoVŠ, poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu. Vnitřní předpisy podléhají registraci ministerstvem a nabývají platnosti registrací (§ 36, § 41). Vnitřním předpisem tak musí být vymezeny jednotlivé druhy poplatků, nikoli však jejich výše. Žalobkyně neprokázala, že by vnitřní předpisy, upravující poplatky spojené se studiem, měla ke dni podpisu smluvního prohlášení vůbec registrovány. V posuzované věci tedy nebyla naplněna podmínka § 59 ZoVŠ, když statut a studijní a zkušební řád, v němž měly být druhy poplatků spojených se studiem stanoveny, nebyly registrovány MŠMT v souladu s ust. § 36 odst. 1 ZoVŠ, neboť údaje o registraci ve smyslu § 39 odst. 2 ZoVŠ neobsahovaly. Proto i v případě, že by se žalovaný stal studentem žalobkyně, nebylo by možné požadavku žalobkyně vyhovět, když žalobkyně existenci této části obsahu smlouvy a seznámení žalovaného s ní neprokázala, přestože byla v souladu s ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. poučena. Pro závěr, že žalobkyni vzniklo právo na zaplacení poplatků spojených se studiem žalovaného ve výši žalované částky, dle soudu prvního stupně samo o sobě nepostačuje, že konkrétní výše poplatků vyplývá ze smluvního prohlášení ve spojení s vyrozuměním o splnění podmínek a z administrativního ceníku žalobkyně. O náhradě nákladů řízení v souvislosti s rozhodnutím o žalobě rozhodl soud prvního stupně dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“). Předmětem řízení byl ještě vzájemný návrh žalovaného vůči žalobkyni na zaplacení částky 48 000 Kč. Řízení o tomto vzájemném návrhu bylo zastaveno dle § 96 odst. 1 až 3 o. s. ř. z důvodu zpětvzetí tohoto návrhu žalovaným za souhlasu žalobkyně (výrok III. napadeného rozsudku), a dále bylo

rozhodnuto o náhradě nákladů řízení v souvislosti s řízením o vzájemné žalobě dle § 146 odst. 2 věta první o. s. ř. (výrok IV.).

2. Proti výrokům I. a II. tohoto rozsudku podala včasné odvolání žalobkyně. V něm zejména namítala, že nebyla poučena podle ustanovení § 118a odst. 3 o. s. ř., ač soud prvního stupně uzavřel, že zamítl žalobu pro údajné neunesení důkazního břemene na její straně. Konkrétně uváděl, že v řízení nebylo prokázáno, že žalovaný splnil podmínku středoškolského vzdělání a žalobkyně neprokázala, že by seznámila žalovaného s údajnými obchodními podmínkami, o čemž měla být soudem poučena dle uvedeného ustanovení o. s. ř. Jediné procesní poučení, které by mohlo představovat poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř., proběhlo na jednání 11. 7. 2023. V tomto poučení nicméně žalobkyně nebyla poučena o povinnosti doplnit dokazování o skutečnost týkající se toho, že žalovaný splnil předchozí podmínku dosažení středoškolského vzdělání. Zároveň nebyla ani poučena o tom, že by měla dokázat, že seznámila žalovaného s údajnými obchodními podmínkami. Žalobkyně v tomto směru poukázala například na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 11. 2019, sp. zn. 20 Cdo 3406/2019, publikované pod SR 2/2020 s. 45. Uvedla, že na dané poučení skutečně reagovala, a to podáním s přílohami ze dne 30. 7. 2023. Takto navrhla, označila a soudu prvního stupně doložila řadu listinných důkazů, ze kterých její nárok jednoznačně vyplývá (NS 26 Cdo 2256/2019). Jestliže pak soud prvního stupně uzavřel, že žalovaný se nikdy nestal studentem žalobkyně, poukázala žalobkyně na § 48 odst. 1 věta první ZOVŠ. Žalovaný složil maturitní zkoušku dne 19. 6. 2020, což je dokonce rok před přijetím ke studiu na vysoké škole žalobkyně, což žalobkyně dokládá maturitním vysvědčením. Doložení této listiny je přípustné podle § 205a písm. d) o. s. ř., když žalobkyně nebyla řádně poučena podle § 118a odst. 1 až 3 o. s. ř. Pokud jde o rozhodnutí o přijetí, žalobkyně v řízení před soudem prvního stupně, dokonce již společně se žalobním návrhem, doložila rozhodnutí o přijetí žalovaného ke studiu v rámci listiny ze dne 8. 6. 2021, nadepsané jako „vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu“. Jedná se o listinu, která byla v řízení provedena k důkazu. Jde materiálně o rozhodnutí o přijetí ve smyslu § 50 odst. 3 ZOVŠ. Dle článku I. odst. 4 rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný byl informován o tom, že nahráním smlouvy o studiu do informačního systému vysoké školy se stane studentem této vysoké školy. Článek IV. odst. 6 rozhodnutí pak dokonce obsahuje poučení o oprávněm prostředku ve smyslu ustanovení § 50 odst. 6 ZOVŠ. Skutečnost, že se žalovaný následně zapsal do studia, přitom nikdo z účastníků řízení nepopíral. Žalobkyně v tomto směru doložila podepsanou smlouvu o studiu ze dne 8. 6. 2021, jejímž nahráním do informačního systému žalobkyně se žalovaný zapsal do studia. I tato listina byla v řízení provedena k důkazu. Žalovaný nikdy nepopíral, že se studentem absolvováním přijímacího řízení stát chtěl, ke studiu se přihlásil a stejně i to, že do školy dlouhodobě chodil, plnil zkoušky i zápočty (které mu v dalším vysokoškolském studiu mohou být uznány v rámci dosažené kvalifikace) a jako student se dlouhodobě choval (dokonce jel například i na seznamovací soustředění a podobně). Soud prvního stupně tedy věc nesprávně právně posoudil, pokud zcela nepochopitelně a naprosto formalisticky zhodnotil, že se žalovaný nikdy studentem nestal, ačkoliv (nad rámec podání žádosti, přijetí a zápisu do studia) se jako student dlouhodobě fakticky choval, do školy chodil, skládal zkoušky a zápočty a studentem se jednoznačně stát chtěl. Soud prvního stupně sice dále správně zhodnotil, že smlouva o studiu, uzavřená mezi účastníky, je smlouvou nepojmenovanou dle § 1746 odst. 2 o. z. Zcela nesprávně však dovodil, že obsah smlouvy byl určen odkazem na obchodní podmínky ve smyslu § 1751 o. z. Pokud se v článku I. odst. 1 smlouvy uvádí, že se žalovaný zavazuje dodržovat vnitřní předpisy žalobkyně jako vysoké školy, jedná se v podstatě o podrobněji konkretizovanou parafrázi ustanovení § 63 odst. 2 ZOVŠ. Smlouva o studiu z 8. 6. 2021 obsahuje specifikaci podmínek placení poplatků spojených se studiem, a to konkrétně ve svém článku III. Pokud jde o konkrétní výši školného, tak v souladu s ustanovením § 59 ZOVŠ v rámci zvláštní úpravy regulující vysoké školství (nikoli v rámci obchodní úpravy dle § 1751 o. z.), je upravena z hlediska mechanismu ve vnitřních předpisech, konkrétně v článku 38 odst. 2 statutu. Zde se uvádí, že výši školného, které je zveřejněno na internetových stránkách

VŠ■■■■, stanovuje rektor. V tomto směru žalobkyně předložila mimo jiné nařízení rektora o platbách č. 01/2015, z něhož je výše školného zákonem aprobovaným způsobem naprosto patrná. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že žádné ze soudních rozhodnutí předložených v řízení, včetně těch výslovně zmíněných soudem prvního stupně v bodě 60. odůvodnění napadeného rozsudku, nikdy vnitřní předpisy soukromé vysoké školy nepovažovalo za obchodní podmínky dle § 1751 o. z. Ačkoliv soud prvního stupně v bodě 59. odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že uplatňování práva soukromého je nezávislé na uplatňování práva veřejného, je tento jeho závěr v rozporu s tím, jak věc hodnotil. Je to právě uzavřená smlouva o studiu, ze které nárok žalobkyně jednoznačně vyplývá. Platnost či neplatnost této smlouvy by měla být posuzována dle konkrétních zákonných ustanovení, které neplatnost jako takovou upravují, tj. zejména dle § 580 odst. 1 a § 588 o. z. Soud prvního stupně úvahy o neplatnosti smlouvy o studiu či o tom, proč ze smlouvy o studiu nevycházel, pominul, respektive tyto vázal na splnění veřejnoprávních povinností (registrace či rozhodování o přijetí ke studiu). Odchylná znění vnitřních předpisů přiložených k žalobě, registrovaných v roce 2016, a v novelizovaném znění v roce 2017, nebyla důvodem pro zamítnutí žaloby. Z procesní opatrnosti nicméně žalobkyně dodává, že ze shodných prohlášení žalobkyně i žalovaného na jednání i z doložené textace vnitřních předpisů (doloženy jak žalobkyní, tak žalovaným) vyplývá, že k registraci vnitřních předpisů žalobkyně v roce 2017 prokazatelně došlo. Žalobkyně v tomto směru odkazuje na protokol o jednání ze dne 1. 2. 2024. Nebylo ani sporu o tom, jaké je znění těchto vnitřních předpisů. Ty předložil i sám žalovaný a je zapotřebí k těmto vnitřním předpisům přihlížet jako k závazným pro žalovaného ve smyslu § 63 odst. 2 ZOVŠ. V doplnění odvolání ještě žalobkyně poukázala na aktuální rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2024, č. j. 12 Co 235/2023-333, který nabyl právní moci dne 16. 4. 2024. Student žalovaný v tomto řízení, zastoupený totožným právním zástupcem, uplatnil shodnou procesní obranu jako žalovaný v projednávané věci. Dále poukázala na rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2023, č. j. 54 C 292/2022-138. Závěry obou těchto rozhodnutí podporují závěr o tom, že žaloba v projednávané věci je důvodná, že se žalovaný skutečně stal studentem žalobkyně, že byla platně uzavřena smlouva o studiu, že vnitřní předpisy žalobkyně nepředstavují obchodní podmínky apod. Dále žalobkyně zdůraznila, že Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) jednoznačně konstatovalo, že rozhodnutí z roku 2016, udělující žalobkyni oprávnění k činnosti soukromé vysoké školy neuniverzitního typu, není nicotné a v tomto směru u MŠMT neprobíhá ani žádné řízení. Městský soud v Praze odmítl žalobu proti nečinnosti ministra školství. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, popřípadě, aby rozsudek soudu prvního stupně v napadené rozsahu změnil, žalobě plně vyhověl a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

3. Žalovaný k odvolání žalobkyně uvedl, že soud prvního stupně se měl blíže zabývat vyhodnocením toho nejzásadnější důkazu, a to rozhodnutí MŠMT o udělení státního souhlasu ze dne 31. 8. 2016, který je rozhodným pro zamítnutí žaloby bez jakéhokoliv provádění a hodnocení důkazů dalších. Žalovaný namítal vadnost tohoto rozhodnutí již ve svém podání z 13. 9. 2023 a z hlediska jeho nicotnosti pak ve svém podání ze dne 12. 12. 2023, kdy nicotnost rozhodnutí byla deklarována v podnětu vládě ČR z 9. 10. 2023. Žalovaný se zcela ztotožňuje s hodnocením soudu prvního stupně v tom smyslu, že se nikdy de iure nestal studentem žalobkyně. Žalovaný v přípisu rektorovi žalobkyně v prosinci 2022 jednoznačně deklaroval, že dává na vědomí ukončení své de facto studijní činnosti, kdy de iure vztah mezi ním a školou nevznikl. Uvedený protiprávní stav byl zjevný již po pouhém prostudování tzv. vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu ze dne 8. 6. 2021, které následně MŠMT ve svém vyjádření z prosince 2023 považuje za zcela vadný správní akt. Žalovaný považuje hodnocení soudu prvního stupně v odstavci 57. odůvodnění napadeného rozsudku za zcela správné s výjimkou nesplnění podmínky podle § 48 odst. 1 věta první ZOVŠ. Správný je však závěr, že žalobkyně rozhodnutí o přijetí ke studiu ve smyslu § 50 odst. 4 ZOVŠ nevydala, žalovanému tudíž nemohlo vzniknout

jeho právo na zápis do studia ve smyslu § 51 ZOVŠ a uchazeč o studium se nestal studentem ve smyslu § 61 odst. 1 ZOVŠ. Další dokazování a hodnocení bylo již nadbytečné. Správný je nicméně závěr soudu prvního stupně v odstavci 58. odůvodnění napadeného rozsudku v tom směru, že žalobkyně nedisponuje platnými vnitřními předpisy, především pak vnitřním předpisem ve smyslu § 59 ZOVŠ. Pokud žalobkyně doplnila své odvolání a předložila shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, předkládá žalovaný dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, podané dne 14. 6. 2024. Je jen otázkou, kdy o nicotnosti rozhodnutí MŠMT [REDAKCE] a o tomto protiprávním stavu bude příslušným orgánem státní moci rozhodnuto. Žalovaný poukázal rovněž na žalobu advokáta Mgr. Tomáše Chalupy na nečinnost ministra školství, mládeže a tělovýchovy z 6. 5. 2024. V doplnění vyjádření pak ještě zejména uvedl, že žalobkyně vyvíjí od samého počátku udělení „státního souhlasu pro činnost vysokoškolského vzdělávání“ nelegální činnost. Byly zcela jednoznačně porušeny právní předpisy, především článek 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a dále ZOVŠ, neboť zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem, což se v případě žalobkyně nestalo a neděje, protože podmínky stanovené zákonem byly a jsou zásadním způsobem porušeny a porušovány. Žalovaný v tomto směru odkázal na právní závěry svého právního zástupce a jeho kolegy Mgr. Tomáše Chalupy, advokáta, kteří zastupují v soudních sporech proti žalobkyni řadu tzv. „bývalých studentů“. Zdůraznil pak, že od 11. 4. 2016, kdy [REDAKCE], s.r.o., IČO: [REDAKCE], jako jediný akcionář založila žalobkyni, až do 30. 11. 2016, kdy žalobkyně vznikla zápisem do obchodního rejstříku, nebyl dle tehdy platných právních předpisů vůbec nikdo, kdo by mohl právně platně a účinně vykonávat působnost žalobkyně, respektive stanovami určené orgány žalobkyně: a) statutární orgán (statutární ředitel), b) kontrolní orgán (předseda správní rady), c) správce vkladů. Nemohly být tedy platně a účinně za žalobkyni činěna jakákoliv právní jednání. Žalovaný rovněž odkázal na řízení vedené u Obvodního soudu Praha 10 pod sp. zn. 40 C 371/2023, ve kterém soud prvního stupně provádí dokazování ohledně státního souhlasu žalobkyně (rozhodnutí MŠMT ze dne 31. 8. 2016, č. j. [REDAKCE]). Žalovaný uzavřel, že žádné správní řízení o udělení státního souhlasu a akreditací studijním oborům (natož v řízení o registraci vnitřních předpisů) ve prospěch žalobkyně nebylo nikdy de iure řádně zahájeno a MŠMT tak o právech a povinnostech účastníků řízení rozhodovalo a rozhodlo v neexistujícím (nezahájeném) správním řízení, neboť nebyl nikdo, kdo by ho platně a účinně zahájil, přičemž jediný oprávněný subjekt – [REDAKCE], s.r.o., který jako zakladatel žalobkyně mohl řízení o udělení státního souhlasu zahájit, tak nikdy sám neučinil. Rozhodnutí MŠMT ze dne 31. 8. 2016, citované shora, trpí takovými vadami, jež jej činí vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným anebo jinými vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (nedostatek právního podkladu, absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost, nepřezkoumatelnost), a proto činnost žalobkyně, týkající se vysokoškolského vzdělávání, nebyla nikdy legální. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2024, č. j. 39 Co 50/2024-265, ve kterém je obsažen tento relevantní, správný výklad práva. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil.

4. Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal v napadeném rozsahu rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, ve smyslu ust. § 212 a § 212a o. s. ř. a zjistil, že odvolání je důvodné.
5. Výroky III. a IV. (ohledně vzájemného návrhu žalované) nebyly odvoláním napadeny a nabyly tak samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.). Nebyly tedy ani předmětem přezkumu odvolacího soudu.
6. Soud prvního stupně dokazováním zjistil, že žalovaný dne 5. 6. 2021 prostřednictvím studentského informačního systému žalobkyně (dále jen „SIS“) podal u žalobkyně přihlášku ke studiu. Žalobkyně prostřednictvím SIS žalovanému dne 8. 6. 2021 sdělila, že splnil podmínky pro podmíněčné přijetí ke studiu pro bakalářský studijní program Ekonomika a management v cenové úrovni Klasik v oblasti Marketing v prezenční formě studia. Dále rektor žalovanému

sdělil, že doklad o nejvyšším dosaženém vzdělání do SIS musí být nahrán do 1. 10. 2021 s tím, že do studia bude zapsán a stává se studentem na základě podpisu Smluvního prohlášení a na základě doložení dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání. Dále rektor žalobkyně žalovanému sdělil, že studijní poplatky úrovně Klasik činí 60 000 Kč za 3 roky studia do 31. 8. 2024 s tím, že roční splátka činí 20 000 Kč, splátka za 1. ročník je splatná do 14 dnů od obdržení tohoto vyrozumění, splátka za 2. ročník do 1. 8. 2022, a splátka za 3. ročník do 1. 8. 2023. V podrobnostech odkázal na Smluvní prohlášení. Žalovaný dne 8. 6. 2021 podpisem Smluvního prohlášení prohlásil, že se jako student žalobkyně zavazuje v průběhu svého studia dodržovat závazky a povinnosti vyplývající z vnitřních předpisů žalobkyně a z rozhodnutí orgánů žalobkyně, zejména Statut, Studijní a zkušební řád, Disciplinární řád, Stipendijní řád, Nařízení rektora, Oznámení rektora, a všechny další vnitřní předpisy, platné ke dni podpisu tohoto prohlášení i přijaté v budoucnu. Dále s odkazem na Vyrozumění o splnění podmínek prohlásil, že si zvolil z nabízených tzv. cenových úrovní studijních poplatků VŠ [REDAKCE] konkrétní cenovou úroveň po seznámení se s jejím obsahem, výší poplatků, podmínkami a vnitřním předpisem VŠ [REDAKCE] (Nařízení rektora). Žalovaný se dále zavázal platit studijní poplatky po celou pro příslušnou cenovou úroveň stanovenou dobu, zejména za dobu svého studia. Dále se zavázal plnit své peněžité závazky ve stanovené výši a v určených termínech splatnosti dle vnitřního předpisu (Nařízení rektora, Oznámení rektora). Žalovaný se dále zavázal uhradit studijní a administrativní poplatky vyplývající z cenové úrovně Klasik za celou standardní dobu studia, a to i v případě ukončení, zanechání studia anebo vyloučení ze studia. V případě změny cenové úrovně z Klasik na Standard nebo Premium nebo Exclusive se žalovaný zavázal uhradit veškeré studijní poplatky za celou standardní dobu studia, a to i v případě nepokračování ve studiu. Žalobkyně naproti tomu prohlásila, že se zavazuje žalovanému jako studentovi vytvořit v souladu s platnou právní úpravou zákonné podmínky pro studium příslušného studijního programu. Dne 17. 5. 2022 obdržela žalobkyně písemné prohlášení žalovaného o zanechání studia. Dne 28. 8. 2022 žalobkyně žalovanému sdělila, že nesplnil podmínky cenové úrovně Klasik a žádá o zaplacení částky 50 000 Kč do 13. 9. 2022. Žalovaný požádal o změnu cenové úrovně na Standard (40 000 Kč za rok). Dne 2. 7. 2022 uzavřeli účastníci Dodatek ke Smluvnímu prohlášení ohledně změny cenové úrovně na Standard s účinností od 1. 9. 2022. Žalovaný se zavázal se v případě nesplnění stanovených podmínek (studijní průměr 2,0 ze 100 % zkoušek nebo 50 % docházka nebo 50 % kreditů/rok nebo studijní a studentské/mimoškolní aktivity) k doplacení rozdílu mezi cenovou úrovní Standard a cenovou úrovní Premium, a dále k úhradě administrativního poplatku dle Administrativního ceníku. Dne 13. 12. 2022 obdržela žalobkyně další písemné prohlášení žalovaného o zanechání studia. Ke dni 9. 2. 2023 MŠMT byl žalovaný nadále jako student žalobkyně evidován.

7. S takto zjištěným skutkovým stavem věci se odvolací soud zásadně ztotožňuje, neboť má oporu v provedeném dokazování.
8. Odvolací soud doplnil dokazování dle § 213 odst. 4 o. s. ř.
9. Takto zjistil z vysvědčení o maturitní zkoušce ze dne 19. 6. 2020, že žalovaný vykonal maturitní zkoušku na Obchodní akademii, [REDAKCE], s celkovým hodnocením „prospěl“.
10. Ze sdělení ministra ŠMT z května 2024 bylo zjištěno, že neshledal důvody pro prohlášení rozhodnutí MŠMT ze dne 31. 8. 2016, č. j. [REDAKCE], o udělení státního souhlasu žalobkyni působit jako soukromá vysoká škola, za nicotné.
11. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2024, č. j. 5 A 44/2024-32, bylo zjištěno, že byla odmítnuta žaloba Mgr. Tomáše Chalupy proti ministru ŠMT o ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nereagování na podání žalobce ze dne 11. 12. 2023.
12. Z dopisu MŠMT rektorovi žalobkyně v reakci na jeho dopis ze dne 13. 6. 2024 bylo zjištěno, že uvedené ministerstvo nezhájilo a nevede řízení, jehož předmětem by mělo být porušení závazku

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

nebo povinností žalobkyně. Pokud v roce 2023 obdrželo dva podněty k prohlášení nicotnosti rozhodnutí MŠMT ze dne 31. 8. 2016, č. j. [REDAKCE], o udělení státního souhlasu žalobkyni působit jako soukromá vysoká škola (od právního zástupce žalovaného a Mgr. Tomáše Chalupy), ministr ŠMT důvody pro prohlášení nicotnosti tohoto rozhodnutí neshledal.

13. Z docházky žalovaného u žalobkyně (č. l. 268 a násl. spisu, rovněž č. l. 392 spisu) odvolací soud zjistil, že žalovaný absolvoval u žalobkyně v období od 22. 10. 2021 do 16. 9. 2022 velké množství přednášek a dále seminářů formou videolearning či videocvičení v rámci jednotlivých předmětů a studijní skupiny „[REDAKCE]“.
14. Další listiny, které odvolací soud provedl k důkazu při jednání dne 4. 9. 2024, nejsou v tomto rozhodnutí uváděny a hodnoceny, neboť nemají pro rozhodnutí ve věci právního významu.
15. K jednání účastníků řízení o uzavření smlouvy a k uzavření žalobkyní tvrzené smlouvy došlo v roce 2021, dle § 3028 odst. 1 o. z. je tak namístež použit na vztah mezi účastníky režimu tohoto zákona, jak soud prvního stupně správně dovodil. Vztah účastníků dále upravuje ZoVŠ.
16. Podle § 1724 odst. 1 o. z. smlouvou projevují strany vůli zřídit mezi sebou závazek a řídit se obsahem smlouvy.
17. Podle § 1725 o. z. smlouva je uzavřena, jakmile si strany ujednaly její obsah. V mezích právního řádu je stranám ponecháno na vůli svobodně si smlouvu ujednat a určit její obsah.
18. Podle § 1746 odst. 2 o. z. strany mohou uzavřít i takovou smlouvu, která není zvláště jako typ smlouvy upravena.
19. Podle § 2 odst. 7 ZoVŠ, vysoká škola je veřejná, soukromá nebo státní. Státní vysoká škola je vojenská nebo policejní.
20. Podle § 36 odst. 1 ZoVŠ vnitřní předpisy veřejné vysoké školy podléhají registraci ministerstvem. Žádost o registraci podává ministerstvu rektor. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vnitřní předpis nabývá platnosti registrací.
21. Podle § 39 odst. 2 ZoVŠ ministerstvo rozhodne o žádosti do 90 dnů ode dne jejího předložení. Je-li žádosti vyhověno, vyznačí registraci ministerstvo na stejnopisu registrovaného vnitřního předpisu. Rozhodnutí o registraci se nevydává.
22. Podle § 39 odst. 3 ZoVŠ odporuje-li vnitřní předpis veřejné vysoké školy zákonu nebo jinému právnímu předpisu, ministerstvo žádost o registraci rozhodnutím zamítne.
23. Podle § 39 odst. 4 ZoVŠ vnitřní předpis nabývá platnosti registrací.
24. Podle § 39 odst. 5 ZoVŠ ustanovení odstavců 1 až 4 platí i pro změny vnitřních předpisů.
25. Podle § 41 odst. 1 ZoVŠ vnitřní předpisy soukromé vysoké školy stanoví, které orgány vykonávají působnost podle části čtvrté až jedenácté tohoto zákona.
26. Podle § 41 odst. 2 ZoVŠ pro registraci vnitřních předpisů soukromé vysoké školy a jejich změn platí § 36 obdobně.
27. Podle § 42 odst. 1 písm. g) ZoVŠ soukromá vysoká škola je mimo jiné povinna zveřejňovat ve veřejné části svých internetových stránek registrované vnitřní předpisy vysoké školy včetně údajů o době jejich platnosti a účinnosti.
28. Podle § 48 odst. 1 věta první ZoVŠ podmínkou přijetí ke studiu v bakalářském nebo v magisterském studijním programu je dosažení středního vzdělání s maturitní zkouškou.
29. Podle § 50 odst. 3 ZoVŠ na soukromých vysokých školách rozhoduje o přijetí ke studiu orgán určený vnitřním předpisem.

30. Podle § 50 odst. 4 ZoVŠ rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu podle § 49 odst. 5. Vysoká škola není povinná před vydáním rozhodnutí ve věci vyrozumět uchazeče o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
31. Podle § 50 odst. 6 ZoVŠ proti rozhodnutí se uchazeč může odvolat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho oznámení.
32. Podle § 51 odst. 1 ZoVŠ sdělením rozhodnutí o přijetí ke studiu vzniká uchazeči právo na zápis do studia. Uchazeči se zapisují ve lhůtě stanovené vysokou školou nebo její součástí.
33. Podle § 51 odst. 2 ZoVŠ zápis se koná na vysoké škole nebo její součásti, která uskutečňuje příslušný studijní program.
34. Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZoVŠ se studium se dále ukončuje zanecháním studia.
35. Podle § 56 odst. 2 věta první a druhá ZoVŠ dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. a) je den, kdy bylo vysoké škole nebo fakultě, kde je student zapsán, doručeno jeho písemné prohlášení o zanechání studia. Dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. b) je den stanovený studijním a zkušebním řádem.
36. Podle § 59 ZoVŠ poplatky spojené se studiem na soukromých vysokých školách stanoví soukromá vysoká škola ve svém vnitřním předpisu.
37. Podle § 61 odst. 1 části věty před středníkem ZoVŠ uchazeč se stává studentem dnem zápisu do studia; osoba, které bylo studium přerušeno, se stává studentem dnem opětovného zápisu do studia.
38. Podle § 61 odst. 2 ZoVŠ osoba přestává být studentem dnem ukončení studia podle § 55 odst. 1 a § 56 odst. 1 a 2 nebo přerušením studia podle § 54.
39. Podle § 63 odst. 1 ZoVŠ studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.
40. Podle § 63 odst. 2 ZoVŠ student je povinen dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejich součástí.
41. Podle § 63 odst. 3 písm. a) ZoVŠ je student dále povinen hradit poplatky spojené se studiem a uvést skutečnosti rozhodné pro jejich výši.
42. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně zásadně správně zjistil skutkový stav věci. Ten pak v rámci řízení před odvolacím soudem nedoznal (z hlediska rozhodnutí o věci samé) zásadních změn. Nesprávné jej však právní posouzení takto zjištěného skutkového stavu věci soudem prvního stupně.
43. Odvolací soud je se soudem prvního stupně rovněž ve shodě, pokud jde o závěr, že mezi účastníky byla uzavřena inomínátní smlouva dle § 1746 odst. 2 o. z. za dalšího použití speciálního zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v platném znění (dále opět jen „ZoVŠ“), konkrétně smlouva o studiu. Skutečnost, že se v případě právního vztahu účastníků nejedná o smlouvu spotřebitelskou, je již judikatorně vyřešena Nejvyšším soudem (dále jen „NS“) i Ústavním soudem – dále jen „ÚS“ (např. rozhodnutí NS ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 33 Cdo 4532/2014, rozhodnutí NS sp. zn. 33 Cdo 3805/2018, rozhodnutí ÚS sp. zn. IV. ÚS 4361/12, Pl. ÚS 34/17 apod.). V tomto směru jsou závěry soudu prvního stupně správné.
44. Rozhodujícím právním jednáním pro uzavření uvedené smlouvy o studiu je zejména podpis smluvního prohlášení žalovaným dne 8. 6. 2021 (nikoliv pouze doručení vyrozumění o splnění podmínek přijímacího řízení a přijetí ke studiu ze dne 8. 6. 2021; v daném případě pro přijetí ke studiu pro bakalářský studijní program Ekonomika a management v cenové úrovni Klasik v oblasti Marketing v prezenční formě studia – zde viz § 50 odst. 3 ZoVŠ). V rámci odvolacího řízení (kde by byl žalovaný případně odvolacím soudem v tomto směru poučován dle § 118a

o. s. ř.) pak bylo bezpečně prokázáno, že žalovaným byla splněna i podmínka ust. § 48 odst. 1 ZoVŠ, tj. dosažení středního vzdělání s maturitní zkouškou. Lze tak uzavřít, že žalovaný započal se studiem na soukromé vysoké škole (žalobkyně), resp. se stal studentem žalobkyně od akademického roku 2021/2022. Nutno zdůraznit, že absolvoval u žalobkyně velké množství seminářů, zápočtů i zkoušek (viz docházka žalovaného u žalobkyně), tj. svých práv, plynoucích z uvedené smlouvy i fakticky využíval. V rámci smluvního vztahu se pak mj. zavázal hradit studijní a administrativní poplatky (a to i v případě ukončení, zanechání nebo vyloučení ze studia), s jejichž výší, jakož i dalšími podmínkami úhrady, byl seznámen, což potvrdil podpisem smlouvy. Konkrétně zvolil tzv. cenovou úroveň Klasik, kde studijní poplatky činily 60 000 Kč za 3 roky studia do 31. 8. 2024 s tím, že roční splátka činí 20 000 Kč, splátka za 1. ročník je splatná do 14 dnů od obdržení vyrozumění o splnění podmínek, splátka za 2. ročník do 1. 8. 2022, a splátka za 3. ročník do 1. 8. 2023. Smlouvu uzavíral dobrovolně a svobodně (v rámci zásady autonomie vůle – viz § 1 odst. 2 o. z.) a ve smyslu § 4 odst. 1 o. z. si musel být vědom závazků z tohoto smluvního prohlášení vyplývajících. Dne 17. 5. 2022 navíc obdržela žalobkyně písemné prohlášení žalovaného o zanechání studia. Dne 28. 8. 2022 žalobkyně žalovanému sdělila, že nesplnil podmínky cenové úrovně „Klasik“ a žádala zaplacení částky 50 000 Kč do 13. 9. 2022. Žalovaný poté ještě zažádal o změnu cenové úrovně na „Standard“ (40 000 Kč za rok) a zavázal se v případě nesplnění stanovených podmínek (studijní průměr, docházka, kredity apod.) k doplacení cenového rozdílu cenové úrovně Standard a Premium a dále k úhradě administrativního poplatku dle Administrativního ceníku. Dne 2. 7. 2022 pak účastníci uzavřeli rovněž dodatek ke smluvnímu prohlášení (ze dne 8. 6. 2021), kdy došlo ke změně tzv. cenové úrovně na „Standard“ s účinností od 1. 9. 2022. Dne 13. 12. 2022 žalobkyně obdržela další písemné prohlášení žalovaného o zanechání studia.

45. Ve smyslu smluvních ujednání mezi žalobkyní a žalovaným, jejichž součástí byly i shora citované vnitřní předpisy žalobkyně, má žalovaný povinnost zaplatit:

- doplatek do cenové úrovně Premium za 1. ročník studia 2021/2022 – 40 000 Kč
- poplatek za 2. ročník studia 2022/2023 – 28 000 Kč
- doplatek do cenové úrovně Premium za 2 ročník studia 2022/2023 – 20 000 Kč
- poplatek za 3. ročník studia 2023/2024 – 40 000 Kč
- doplatek do cenové úrovně Premium za 3. ročník studia 2023/2024 – 20 000 Kč
- administrativní poplatek za nesplnění podmínek cenové úrovně Klasik za první ročník studia, administrativní poplatek za nesplnění podmínek cenové úrovně Standard za druhý a třetí ročník studia dle položky 0,28 Administrativního ceníku – 30 000 Kč, celkem tedy žalovanou jistinu 178 000 Kč. Na předžalobní výzvu žalobkyně z 16. 2. 2023 žalovaný nereagoval.

Odvolací soud ve shodě s dalšími rozhodnutími odvolacích soudů v obdobných věcech (např. Krajský soud Ostrava, Krajský soud Ústí nad Labem atd.) uzavírá, že žalobkyně provádí činnost jako soukromá vysoká škola ve smyslu ZoVŠ na základě rozhodnutí MŠMT o státním souhlasu ze dne 31. 8. 2016, č. j. [REDAKCE] (dle § 39 ZoVŠ), jímž zároveň došlo k registraci vnitřních předpisů žalobkyně (Statut, Studijní a zkušební řád, Nařízení rektora o platbách, Nařízení rektora o posunutí splatnosti studijních poplatků a Nařízení rektora o elektronickém zápisu). Pokud snad žalovaný namítal a namítá nicotnost či neplatnost uvedeného správního aktu, není tuto otázku soud v občanskoprávním řízení oprávněn posuzovat, a to ani jako otázku předběžnou. Smlouva o studiu a vnitřní předpisy žalobkyně, včetně sjednaných poplatků, nejsou přitom v rozporu s § 56 odst. 1 písm. a), resp. § 59, § 59 ZoVŠ ani LZPS (čl. 33). I kdyby pak nebyly vnitřní předpisy žalobkyně řádně registrovány u MŠMT dle § 36 ZoVŠ, jak namítá žalovaný, toto případné porušení veřejnoprávní povinnosti nemá vliv na práva a povinnosti v soukromoprávních vztazích, resp. vliv na platnost právního jednání (§ 1 odst. 1 věta druhá o. z., § 580 ve spojení s § 586 o. z.). V řízení však bylo prokázáno, že tyto vnitřní předpisy žalobkyně byly v době uzavření smluvního vztahu účastníky v červnu 2021 u MŠMT (od roku 2017) řádně zaregistrovány.

Shodu s prvopisem potvrzuje Marcela Svobodová

46. Rozhodnutí odvolacího soudu v této věci není v přímém rozporu ani s dalšími rozhodnutími odvolacích soudů, případně soudů prvního stupně, založenými do spisu (§ 13 o. z.).
47. Nárok na zaplacení částky 178 000 Kč odpovídá smluvním ujednáním mezi účastníky řízení a shora uvedeným vnitřním předpisů žalobkyně, a je tak dle názoru odvolacího soudu oprávněný a žaloba důvodná.
48. Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud prvního stupně nepostupoval správně, pokud žalobu v plném rozsahu zamítl.
49. Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém věcném výroku I. podle ust. 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že žalobě plně vyhověl.
50. Vzhledem k tomu, že došlo ke změně rozsudku soudu prvního stupně, rozhodl odvolací soud ve smyslu ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. i o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně, a to dle § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalobkyně byla v řízení plně úspěšná. Náklady řízení žalobkyně před soudem prvního stupně tvoří náklady právního zastoupení, a to odměna za celkem 12 a ½ úkonu právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis předžalobní výzvy, sepis žaloby, vyjádření ze dne 30. 5. 2023, 25. 6. 2023, 30. 7. 2023, 23. 10. 2023, 3. 12. 2023, 12. 1. 2024, účast při jednání soudu prvního stupně dne 11. 7. 2023, 1. 2. 2024 - delší než 2 hodiny, tj. 2 úkony právní služby, účast při vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně dne 8. 2. 2024 – zde odměna ve výši ½), vše dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění (dále jen „AT“) při hodnotě 8 220 Kč za úkon právní služby dle § 7 bod 5. AT (vycházeno z tarifní hodnoty 178 000 Kč dle § 8 odst. 1 AT), tj. 102 750 Kč, 13 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 3 900 Kč, náhrada za ztrátu času za 12 půlhodin po 100 Kč dle § 14 odst. 3 AT, tj. 1 200 Kč, cestovné k celkem 3 jednáním soudu prvního stupně na trase Praha - Nymburk a zpět (jedna zpáteční cesta 102,8 km) v celkové výši 2 313 Kč, 21 % DPH z částky 110 163 Kč ve výši 23 132,23 Kč, a zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 7 120 Kč, celkem tedy 140 417 Kč po zaokrouhlení. Při určení výše cestovného vycházel odvolací soud z údajů uvedených ve velkém technickém průkazu použitého vozidla a ceny pohonných hmot včetně výše sazby základní náhrady dle vyhlášky č. 467/2022 Sb. (jednání dne 11. 7. 2023 – cestovné 727 Kč) a vyhlášky č. 398/2023 Sb. (jednání dne 1. 2. 2024 a vyhlášení rozhodnutí dne 8. 2. 2024 – v obou případech cestovné 793 Kč).
51. Pokud jde o náklady odvolacího řízení, v tomto stádiu řízení byla opět procesně plně úspěšná žalobkyně. Má tedy podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. právo na náhradu nákladů odvolacího řízení proti žalované. Tyto náklady pak tvoří odměna za 4 a ½ úkonu právní služby (sepis odvolání, sepis vyjádření ze dne 19. 6. 2024, 26. 8. 2024, účast při jednání odvolacího soudu dne 4. 9. 2024, účast při vyhlášení rozsudku dne 11. 9. 2024 – zde odměna ve výši ½) při hodnotě 8 220 Kč za úkon dle § 7 bod 5. AT (vycházeno z tarifní hodnoty 178 000 Kč dle § 8 odst. 1 AT), tj. 36 990 Kč, 5 režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, tj. 1 500 Kč, 21 % DPH z částky 38 490 Kč ve výši 8 082,90 Kč, a zaplacený soudní poplatek za odvolání ve výši 8 900 Kč, celkem tedy 55 473 Kč po zaokrouhlení.
52. Odvolací soud stanovil žalovanému k plnění přiznané částky ve věci samé i náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů lhůtu v délce patnácti dnů vzhledem k výši takto přiznaných částek (§ 160 odst. 1 o. s. ř.). Pokud jde o náhradu nákladů řízení, platební místo je stanoveno k rukám právního zástupce žalobkyně, který je advokátem (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Nymburce. Dovolání je přípustné v případě, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky

hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená splněna dobrovolně a v určené lhůtě, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

Praha dne 11. září 2024

JUDr. Renáta Lukešová v. r.
předsedkyně senátu